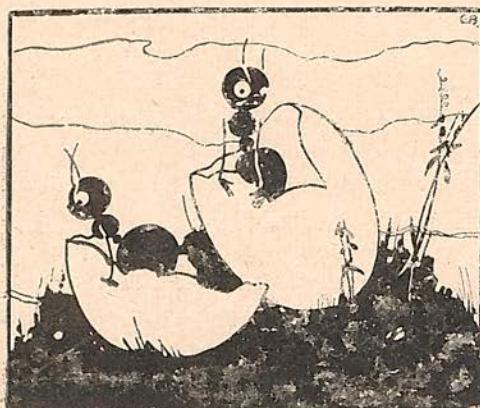

ГЪРБУШКА

Имаше нѣкога една стара мравка. Името ѝ бѣше Гърбушка. На стари години тя си бѣше снесла две яйца и когато отъ пропуканитѣ яйца показаха засмѣнитѣ си голѣми очи две некръстени мравчета, Гърбушка хвѣрли хурката и

се затече по махалата да обади радостната новина. Дветѣ мравчета дѣлго чакаха майка си да ги измѣкне отъ черупките и да имъ омие очите, но като разбраха, че майка имъ е много сладкодумна, легнаха и заспаха. Гърбушка обиколи цѣлото село и кѣмъ пладне се вѣрна въ кѫщи. Отвори вратата, по-

даде си главата и като видѣ, че новороденитѣ спятъ, безшумно притвори и запълзѣ кѣмъ хамбара. Като стигна, тя брѣкна въ пазвата си, извади единъ голѣмъ ключъ, отключи тежката хамбарска врата, влѣзе въ тѣмнината и изтѣрколи навънъ едно голѣмо просено зѣрно. Бѣше си намислила да смели ново брашно на воденицата. Хамбарътъ на Гърбушка прѣщѣше пъленъ догоре. Цѣлъ животъ тя неуморно мѣкна зѣрно подиръ зѣрно отъ нивитѣ и отъ радостъ заблещукаха очите ѝ като си помисли какво наследство ще остави на мравчетата си. Но изведенѣкъ изведеното отъ хамбара зѣрно ѝ досвидѣ.

— Защо да меля готовото, малко ли е просо по нивията? — си рече тя и блѣсна зѣрното пакъ въ хамбара. Заключи го. Подпрѣ вратата съ единъ голѣмъ камъкъ, прекъки въ градинката, откѣсна едно цвѣте, накити го на ухото си и защѣпука кѣмъ една нива, дето вѣтърътъ люлѣеше едри класове узрѣло лудо просо. Като стигна на нивата, Гърбушка съ мѣка покачи старитѣ си кости по синура, навири глава и погледна да види де е стопанинътъ. Стопанинътъ на нивата тѣкмо гонѣше съ камъни орлякъ